

te zwart of te zwaar geworden, nergens te individualistisch-schilderachtig. Wel soms wat te komiek in zijn figuren, vrees ik. Ook hij heeft hier en daar zeer goede stukjes stadsstraat gegeven, bijvoorbeeld in het prentje boven het hoofdstuk „zaken doen”, met de open deuren en de steile trapjes er achter. Enkele van de illustraties zijn wat ver gezocht van onderwerp, en schijnen mij niet genoeg doordrongen van den geest der speciale hier beschreven — of aangeduide — stad: Rotterdam. De scène waar Jan zijn moeder treitert is wel heel goed, op zich zelf, maar als heelenal passend bij het verhaal voel ik ze niet. Zoo is het ook met de flauw gevallen, door vader bijgebrachte moeder. De moeder van Pukkie, en Pukkie zelf, bij den rechter-commissaris, zijn uitstekend. Dat wijf is wel echt, zooals Brusse haar beschrijft, en het stiekeme, komedie-spelende, grienende jochie evenzeer. Een zeer goed plaatje is ook dat waar de vader, gemoedelijk blij dat zijn

jongen terug, en tam is, niets voelende van het sinistere dezer bravigheid door het knauwen in de gevangenis, de menschen aanspreekt, en zoonlief introduceert, redeneerend, hij de stille man, onder invloed van de voor de feestelijkheid genomen bier-tjes; wijdbeens staand, geurend met het verstrooide, passieve ventje.

Ook waar Boefje bij den broeder-overste een sigaar mag opsteken, bekeerd en gewonnen, lacherig, trotsch en goedig, heeft

BOEFJE EN ZIJN VADER IN BRUSSE KAMER. ILLUSTRATIE VAN HENK MEIJER.

Meijer iets zeer wezenlijks bereikt, en als de jongen ons met zijn grinnekenden mond en gesloten oogen wat dommig-zoet voorkomt, dan moeten wij bedenken, dat Brusse in die laatste, niet zoo zéér stellig-scherp geschreven hoofdstukken toch ook wel de mogelijkheid openlaat dat Boefje — „onbedwingbaar, nu bedwongen” — iets minder pienter, amusant en levensvol is geworden dan het klantje van Lombrose — en Pro Juventute, waarmee hij ons eerst in kennis bracht.